



SOLIDARITAT I UNITAT DELS TREBALLADORS

Av. Meridiana 174, tda2, 08026 Barcelona
www.nodo50.org/sindicatosut - tel. 657842589 - e-mail: sindicatsutbcn@gmail.com

Barcelona, maig 2011

Li donen directament al cap de la Patronal de la sanitat privada (Boi Ruiz i Garcia, director general de la Patronal Unió Catalana d'Hospitals i vocal de la Junta Directiva del Foment del Treball Nacional) la direcció dels pressupostos de la sanitat pública, proclamant obertament el que ha estat **sempre, l'Estat al servei de la Patronal**.

Les retallades a la Sanitat són un atac contra el conjunt de la classe obrera, una continuació dels atacs dels governs anteriors com ho van ser la imposició de les Direccions per Objectius (DPO) i de les gerències hospitalàries, el pas a les mútues de les baixes (Incapacitat Temporal). Aquesta és l'evolució de les baixes laborals un cop les han passades a les mútues: *"en los primeros seis meses del año el número de enfermedades profesionales con baja declaradas descendió casi un 50%, mientras que el número de enfermedades sin baja, que no tienen coste alguno para las mutuas, aumentó un 36%"* (El Mundo 4/11/2007). I la santa creuada de l'Estat per què els moderns esclaus assalariats no parin de treballar al cost de la seva salut: *"La Seguridad Social paga a los médicos para que den menos bajas. Son convenios firmados con las CCAA cuyo objetivo es conseguir la reducción de los tiempos medios de duración de las bajas. (...) Los incentivos de los médicos pueden llegar a los 1.745€ si cumplen al cien por cien con los objetivos. La Seguridad Social ha destinado 4.750.000€ a financiar este programa en la Comunidad de Madrid y 5.700.000€ para Cataluña."* (El País 23/12/2009) *"El programa de reducción de bajas se centra en 14 patologías: trastornos depresivos y neuróticos, tendinitis, esguinces y torceduras, problemas de espalda, etc."* (El País 23/12/2009) Mesures basades en la introducció de la competència entre metges per poder cobrar els objectius: *"El médico que más haya reducido sus IT será considerado el que mejor haya conseguido los objetivos. Sus resultados serán el 100%, a partir del cual se irá calculando el porcentaje de sus compañeros"* (El País 23/12/2009). Aquests són els resultats del govern "socialista" i tripartit al servei de la Patronal!

La burgesia catalana, clarament desmarcada a la taula següent (extracte), porta molt de temps d'avantatge a la resta de la burgesia de l'Estat espanyol en la privatització de la sanitat:

	hospitals públics	hospitals privats	llits públics	llits privats
Catalunya	62	148	14.118	19.523
Andalusia	45	62	16.309	6.231
Madrid	32	49	14.514	7.242
País Valencià	34	28	10.978	2.757
País Basc	18	26	5.835	2.495

Dotació d'infraestructures sanitàries per regions. Expansión 22/07/2010

"Según informe del Eurostat en España el 5,8% de los trabajadores tiene una o más patologías relacionadas con el trabajo, en cambio en la media de la zona euro es de 7,5% y de la de la UE de los 27 es de 8,6%. En Finlandia el 24,5% de los asalariados tienen una o más patologías asociadas al trabajo. En Bélgica son el 11,7% (...) La diferencia entre diagnosticar una enfermedad como común o profesional conlleva que en el primer caso el subsidio que se recibe es de un 60% mientras que en la profesional es de un 75%. Además, en las enfermedades profesionales el trabajador tiene cubierto el 100% de su tratamiento farmacológico, médico y rehabilitador" (El País 17/2/2010) **"Un cambio legal reduce un 91% las bajas laborales de más de un año. Desde el pasado año, son los médicos del Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) los encargados de otorgar las prórrogas de seis meses, cuando una baja laboral cumple un año de duración. Durante el primer año de aplicación de la nueva normativa las bajas laborales de más de 260 días han pasado de 102.361 a 8.767, es decir un 91%. Se ha destinado 300 millones de euros este año para incentivar que los médicos extremen el control de las bajas."** (Cinco Días 21/5/2007)

La producció capitalista usurpa al treballador el temps que necessita el seu cos per créixer, desenvolupar-se i conservar-se sà. Ens redueix el temps destinat als àpats i l'incorpora sempre que pot al procés de producció. Redueix el son sà i normal que concentra, renova i refresca les energies, al número d'hores d'inèrcia estrictament indispensables per reanimar una mica un organisme totalment esgotat. En lloc de ser la conservació normal de la força de treball la que traci el límit a la jornada, passa tot el contrari: és el màxim exprimiment diari possible d'aquella el que determina el nostre temps de descans. Per a aconseguir aquest màxim exprimiment, el capital no té inconvenient en *abreujar la vida de la força de treball*, al mode com l'agricultor cobdiciós fa donar a la terra un rendiment intensiu *desfalcant* la seva fertilitat. Les conseqüències d'aquesta imposició de la lliure concurrència són, per al treballador en edat útil: sobreexplotació i reducció dràstica de les condicions d'existència al cost de la duració de la nostra vida; per al que ha superat la seva edat útil per a l'explotació: quant abans deixem de ser un cost, millor per al capital. És qüestió de temps que aquest adopti les mesures pertinents.

Les malalties les generen les jornades esgotadores, les males condicions en les que s'han de realitzar, l'estrès de no arribar a final de mes, els aliments deficients que són els que poden comprar els nostres salaris, per no parlar de les malalties generades per la pressió psicològica derivada de la publicitat, la

responsabilitat criminal de les empreses en malalties com l'anorèxia, etc. **Totes aquestes malalties tenen un remei: el repòs. I tenen un culpable: la necessitat de benefici.** Els laboratoris mèdics produeixen medicines i processos mèdics que en lloc de curar les arrels cronifiquen els símptomes de les malalties. Això es deu a que per a curar en propietat cal que els treballadors descansin, que es destinin recursos a la seva curació, i a que és molt més rentable poder vendre medicines periòdicament que no vendre medicines que curin de veritat: per a la classe obrera tractaments, tecnologia quirúrgica i medicines desfassades (no es pot comercialitzar un genèric fins a deu anys després de la seva sortida al mercat) mentre que la burgesia té accés a tecnologia punta i la última investigació.

La defensa de "lo públic" en si i per si és una trampa per la classe obrera, perquè aquest discurs amaga que la finalitat última de "lo públic" no són ni seran els treballadors com volen fer-nos creure sinó el mecanisme pel qual l'Estat es fa càrrec de determinats serveis per la resta de capitalistes en funcions de capitalista col·lectiu. L'ofensiva anti-obrera relatada més amunt es du a terme a través de la sanitat privada i a través de la pública, sense assumir-ho no anirem enlloc.

Cal respondre també al per què aquest afany privatitzador i per què poden plantejar-s'ho. Són les condicions dels treballadors de la sanitat privada les mateixes que els treballadors de la sanitat pública? Mentre hi hagi pitjors condicions en un sector que a l'altre i mentre hi hagi diferències, com n'hi ha i abismals, entre les diferents categories tant dins de la sanitat pública com dins de la sanitat privada, la Patronal i el seu Estat regnaran sobre les nostres divisions traslladant d'una a l'altra o viceversa el negoci segons els convingui que l'Estat assumeixi les pèrdues o que l'empresa privada s'endugui el benefici.

Per comptes d'una defensa genèrica de "lo públic", cal organitzar la defensa col·lectiva de les condicions de treball tant dels treballadors de la sanitat pública com de la privada, assumir per part de les categories millor pagades la lluita per l'augment de les condicions de les categories més precàries i el pas a fixes de les categories subcontractades en ambdós sectors, defensar les condicions de repòs i curació dels assalariats als que l'explotació a la qual estan sotmesos els provoca les patologies que l'Estat burgès incentiva per a què no siguin reconegudes com a mereixedores de baixa laboral.

Només en aquest triple pla de la lluita conjunta d'ambdós sectors de la sanitat, de prioritjació de les reivindicacions de les categories més precàries i de rebuig a la col·laboració amb la degradació física i mental de la classe obrera explotada, es pot superar l'estretesa del corporativisme i de la superstició de "lo públic" i portar la lluita per la sanitat al terreny de la classe treballadora.

Als metges i infermers en general: cal que assumiu la defensa de les categories amb pitjors condicions i subcontractades i que rebutgeu d'arrel les DPO's donant sistemàticament baixes a tots els treballadors que les necessitin, fent els diagnòstics que assenyalin l'origen laboral de les dolències i que permetin el temps i mitjans de cura suficients per oposar-se als abusos de les assegurances i mútues laborals. Rebutjar aquest xantatge és l'única manera de comportar-se amb un mínim d'humanitat amb la resta de la classe obrera, i al mateix temps atacar allà on els fa mal a l'empresa privada que us està atacant a vosaltres i la resta dels assalariats.

A la resta de treballadors: Aquests i els que vindran són atacs contra tots nosaltres, contra les condicions de vida de la classe obrera. No el poden parar sols els treballadors de la sanitat pública, és responsabilitat de tots nosaltres oposar-nos-hi i ajudar als treballadors de la sanitat a defensar les seves condicions. Cal però que exigim que no ens donin d'alta si no estem curats i cal parar els peus al negoci de les mútues laborals i exigir la solidaritat activa dels treballadors de la sanitat pública i privada.

Només s'han aconseguit i es poden realitzar totes aquestes privatitzacions basant-se en el plus de productivitat, firmat pels sindicats subvencionats. Sense plus de productivitat no hi ha negoci i el capital ni treu el cap. Però tant bon punt olfateja el NEGOCI, allà està com un gos famolenc en busca de la seva presa. Per a aconseguir el GUANY, li és igual produir malalties que tractar-les, produir bombes o armes, medicines o genèrics, la seva finalitat és una i sempre la mateixa: el major GUANY possible.

Per a foragitar el NEGOCI de la Sanitat, convertim els Hospitals en avispsers reivindicatius, classistes i solidaris:

- 30 hores setmanals sense reducció salarial, augment lineal de 500€ per a tots en lloc d'objectius.
- Oposició frontal als objectius i pactes de productivitat per la via de fet: **rebotar activament els objectius** anti-obrers fixats per la direcció.
- Jubilació voluntària als 55 anys per a totes les categories amb el 100% del salari.
- Neteja, cafeteries, interins i eventuais a laborals (o fixes) de la Sanitat pública o privada.
- Readmissió de tots els acomiadats.

**¡SI EL CAPITALISME SOBREVIU REBENTANT A LA CLASSE OBRERA,
QUE REBENTI EL CAPITALISME!**